

der ere blevne modtagne med saa mange Forventninger som dette Ministerium, og som ere blevne saa, om jeg saa maa sige, høfligt og ridderligt modtagne af dette Thing som Ministeriet Estrup. Det er ganske vist, at Forhandlingerne ifjor bare unisfskjendeligt Præg beraf, og man havde ondt ved at vide, naar man kom pludselig ind i Salen, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Bille), der kom fra Italien midt i Sessjonen, hvor Ministeriets Venner vare, herovre eller derovre. Der var en saadan behagelig Ekstærighed tilfede den Gang, fordi man ventede Noget af Ministeriet. Man kunde ikke tænke Andet end, at et Ministerium, som havde en fast Støtte i Landstinget og repræsenterede Interesser, som maatte antages at være saa sammenvogede med og indfildrede i Befolkningens store Interesser, for Alvor vilde føre vor Tilstand ind i et forfatningsmæssigt, fritindet og i god Forstand solkeligt Spor. So mere vi saae, hvad Ministeriet gjorde, jo mere forsvandt den Forhaabning. Ministeriet tog først fat paa Forsvarssagen, og det har behandlet denne Sag paa en Maade, som jeg ikke finder det nødvendigt at komme nærmere ind paa her; vi ere nu komne saa vidt, at Forsvarssæsenet i Ministeriets Hænder indskrænker sig til Forslag til en Bevilling til noget Betonarbejde, som jeg kun kan betragte som et Slags Betonmonument over, i hvilken Grad Ministeriet har været ude af Stand til at behandle Landets Forsvarsvæsen. Dernæst blev Arbejderpørgsmaalet taget op. Det spillede en stor Rolle i Ministeriets Plan. Vi havde Cirkulærer fra Indenrigsministeren, som, det tilstaar jeg, i høi Grad tilfredsstillede mig og mange Meningsfæller; det gjorde et ubehageligt Indtryk i Kjøbenhavn, og man troede, at Indenrigsministeren var bleven Socialist; men det er nu fuldstændigt foruundet, det er døet hen, man hører næsten ikke Noget til Arbejdertommisionen. Svad der senere har været gjort med Hensyn til de store materielle Spørgsmaal, indskrænker sig til en Million, som synes at være en temmelig usfyldig Institution og til Regtelsen af en Million, som vilde have Betydning, og endvidere til et mislykket Forsøg paa at gjøre Regjeringens Politit til en Jernbanepolitit, der førte til, at Regjeringen tilligemed de øvrige Jernbanevenner hjørte fast og sluttede med, at Conseilpræsidenten gav en Andydning af, at ogsaa Jernbanerne skulde gaa samme Vej som Forsvarsvæsenet, det vil sige: foreløbig hvile. Jeg veed ikke, at Ministeriet har haft væsentlig andre Punkter oppe. Ja, de to Maanedere kunne vi ogsaa tage med; men efter at de to Maanedere for anden Gang have faaet Tvillingen, og der, efter hvad man siger, er Udsigt til en yderligere Forøgelse af Familien, tror jeg ikke, at man kan betragte det som noget af Kraftpunkterne i Ministeriets Program. Jeg vil ikke gjerne sige den ærede Regjering nogen Ubegagelighed; men jeg kan ikke negte,

og jeg tror, jeg er enig med Mange heri, at vi have faaet Indtryk af Afmagt hos den høie Regjering. Det undrer os, thi det havde vi ikke ventet; det var det Sidste, vi havde ventet. Vi havde ventet, at Willien maaske ikke var saa god, som vi havde troet, men at Magten var saa ringe, havde vi ikke ventet. Men det undrer os saa meget mere, og vi have i Dag faaet et eklatant Bevis derpaa efter den Maade, hvorpaa Regjeringen har filllet sig til Finantsloven. Man maatte vente, at Regjeringen, naar det kom til en saadan alvorlig Krise som denne, vilde vise sin Magt ved at træde op som det mæglenbe Led mellem Thingene. Conseilpræsidenten har engang — ja, jeg tror i Anledning af en Uttring af det ærede Medlem her ved Siden af (Chr. Jensen) — udtalt, at der ikke havde været givet ham Leilighed til at mægle, men det kunde være, at det kom, og vi ere spændte paa at se det. Der har imidlertid ikke viist sig det mindste Spor af en Mægling fra den høie Regjeringens Side. Den har holdt sig fuldstændig tilbage; den har gjort, hvad jeg mindst havde ventet af Conseilpræsidenten, ladet Landstinget gaa foran sig og ikke ledet dette Things Forhandlinger, som enhver Regjering bør gjøre, der skal tilveiebringe Enighed mellem Overhus og Underhus. Regjeringen stillede sig bagved Landstinget og lod det gaa foran sig, og dækket af Landstinget pustebe den til Siden. Nu kommer Regjeringen her tilbage, og igaar erklærede saa den høitærebe Conseilpræsident, at han ikke havde Tid og Lyft til at deltagte i Diskussionen, da man nu er paa det Sidste af Samlingen, men indskrænkebe sig til at forhandle om de fem smaa Punkter, som Mindretallet har; de store vil han ikke engang tale om, undtagen det om Kronborg Amtstue. Jeg siger, hele denne Stilling kan kun forstaas som Afmagt hos Regjeringen med Hensyn til at magte det politiske Maskineri og at løse de politiske Knuder. Og hvoraf kommer denne Afmagt? Den kommer af to Ting. Først af, at Regjeringen — jeg kan ikke overvinde den Tro hos mig, og jeg tror, at flere mere og mere maa komme til den samme Tro — mangler en virkelig fast Overbevisning om, hvad der skal naaes og hvad der skal udrettes her i Danmark. Men den allerførste Betingelse for at udrette Noget er Overbevisning; det være saa galt det vil, der maa være Overbevisning. Jeg har hele Tiden, siden Regjeringen kom til Koret, ikke i denes Program set Spor af anden Overbevisning end den, der gjorde sig gjældende i enkelte Kjøbenhavnske Blade, og der kommer jeg til en anden Grund — og det forklarer maaske den første — hvorfor Regjeringen ikke ser sig i Stand til at udrette Noget, og det er, fordi Regjeringen staa fuldstændig fjernet fra Folket, den forstaaer ikke det danske Folk, den veed ikke, hvad der rører sig i det, fatter ikke Folkets Ønsker, Følelser,